

ЗМІСТ

[КАРМА](#)

[РЕВЕРСИВНА НАУКА](#)

[МОРСЬКИЙ ШЛЯХ](#)

[ТЯГАР](#)

[ЖИТТЄДАЙНА](#)

[ОРАКУЛ](#)

[КОРОЛЬ](#)

[АРХІТЕКТОР](#)

[ВІДРОДЖЕННЯ](#)

[БАТЬКІВСЬКИЙ ОБОВ'ЯЗОК](#)

[ТАНТАЛ](#)

[ЕМПАТІЯ](#)

[ДРІМФОГ](#)

[Глосарій](#)

У кожного з нас всередині живе чудовисько,
і краще, щоб воно лишалося голодним...

КАРМА

Айя Нея

Софія зітхнула, глянула на млосно-білі стіни, що поволі погойдувалися в лікарняних сутінках. Після чергової операції вона почувала себе ніби воскреслий мрець. Мрець, якого залишили животіти в задушливому склепі. А ці останні роки її склепом була лікарняна палата.

Відтоді як прокинулася від коми, вона завжди стирчала у стінах лікарні, лише раз їй вистачило хоробрості втекти до міста. Тоді ж вона зустріла Данила. Тепер Софія дуже шкодувала про ту втечу. Що та принесла їй, окрім гіркоти на серці та жалю за втраченою мрією?

Діставшись палати, вона сяк-так вмостилась на ліжку та нарешті заплющила очі. Вона мусить відпочити. Шалена втома всоталася в

кожен м'яз кволого тіла, в кожную клітиночку, в кожную її думку.

«Можливо, він навідає мене?» — марні сподівання.

Софія гірко посміхнулася, натягла білу ковдру на бліді ноги. Вона дуже схудла за ці дні, нагадувала радше скелет, обтягнутий шкірою, а не живу людину. Звісно, що Данило зник з її життя — якщо це можна назвати життям — разом з батьками, родичами та друзями. Їм всім просто набридло піклуватися, навідувати, згадувати.

Аби не зненавидіти увесь світ, вона змушувала себе пробачати.

«Зрозумій та пробач», — це була її щоденна мантра.

У батьків тепер нова дитина — Даринка. Здорова та кумедна сіроока бешкетниця. У друзів — університет, студентське життя. У колись найкращої подруги навчання в Європі. А в Данила?..

Вона зітхнула. Яке їй діло до того, де він та чому не відповідає на дзвінки та повідомлення, чому не приїхав її навідати, хоча обіцяв? Тримав її за руку, як стався приступ. І пообіцяв.

Загалом, їхня зустріч — то просто випадковість. Дарунок долі на три короткі дні. Компенсація за роки змарнованого життя. Краще думати саме так.

Не лишилося нікого, лише уламки та спогади. Лише три сповнені радості та надії дні — от що вона отримала разом з розбитим серцем. Їй просто дали зрозуміти, що таким «напівмертвим» немає місця у новому житті.

Софія витяглась на ліжку, склала руки на грудях так, як робили фараони в давнину, коли їх клали в саркофаг.

О, як чудово було б знову заснути на місяці чи на роки та не прокидатися. Не прокидатися вже ніколи. Просто собі спати та й спати, бачити солодкі сни.

— До уваги пасажирів: триває посадка на поїзд 012Л сполученням Львів-Одеса. Нумерація вагонів починається зі східної сторони вокзалу, — пролунав черговий гудок-попередження. Данило штовхався за дружньою ватагою веселих пасажирів. Юнаки та дівчата

жартували зі свого запізнення, кепкували один з одного, голосно реготали.

— А далі поїдемо в Луцьк!

— А я хочу на канікулах до Івано-Франківська.

— А я хочу на море.

Студенти. Все життя попереду. Його ж чекало купе. Чотири полиці, проте всі порожні. Він єдиний пасажир. Як вдало. Можна буде спокійно поспати.

Данило закинув чорну пласку валізу під ліжко-полицю та глянув у невідоме віконце. У блакитних сутінках і м'якому ліхтарному світлі під вітром тремтів худорлявий силует жінки в білому халаті.

Вона дивилася на потяг уважно і, мабуть, відчувала глибоку відразу, бо червоні вуста аж кривилися. То була лікарка Софії. Вона прийшла особисто, щоб вмовити його навідати свою пацієнтку після складної операції.

Данило зітхнув та затягнув старі фіранки, аби не бачити людної платформи та тої жінки. Хай собі думає про нього все, що забажає. Яке йому діло до її думки? Яке йому діло до інших людей? Ну то й що, що він втікає? Софія... Софію навіть його дівчиною назвати складно.

То й що, що вони були друзями у дитинстві? Дитинство давно минуло, дуже давно, сьогодні — це єдина реальність, яка має значення. Лише сьогодні та зараз. Вчилися разом, сиділи колись за однією партою, він її за косиці смикав — ну то й що? Це хіба робить його крайнім у цій історії?

Так, Софія пожила в нього, як втекла з лікарні. Ну то й що? Вони провели разом скільки там? Лише три дні? Чи достатньо цього, щоб вішати довічне ярмо на шию? Ні-ні, вибачайте, він до такої відповідальності не готовий. Не готовий волокити за когось його тягар!

Кохання?

Ні, лікарка прийшла нагадати йому не про триденну закоханість у напівмертве дівча, а про совість. Вибачайте. Та в нього є власні плани, великі плани на життя. Великий та широкий шлях у затишне

майбутнє. Прикутій до ліжка каліці в тому майбутньому місця не було. Не треба тиснути на совість чи жаль.

Наречена? То просто невдалий жарт! Саме так. Він просто пожартував. Він же не знав, що Софія хвора. Що не оклигала від тієї аварії.

«Варто було дивитися, куди йде! Тепер он, каліка. Сама ж у цьому винна. Нащо мене вплутала?»

Данило зітхнув та відхилився до стіни, міцно заплющив очі. Роздратування на настирливу лікарку потроху вщухало. Образа на Софію за те, що не сказала йому про тяжку хворобу, теж.

«Та вона не з власної волі! Всяке може статися у житті», — голос лікарки ставав дедалі тихішим, поки не змовк остаточно. Нарешті.

Потяг рушив. Цокотіння коліс сповістило про те, що скоро це кляте місто залишиться у спогадах.

Хай все лишається у спогадах. Данило подумки сунув оті три дні до великої запилюженої торби, побитої дірками та вицвілої від часу. Нарешті він зможе зітхнути з полегшенням.

Колеса застукотіли ще швидше, довгий гудок — і платформа відїхала доволі далеко, щоби жінка в білому щезла з його життя назавжди.

Данило прокинувся від удару, наче хтось штовхнув у спину, його хитнуло вперед на порожній столик. Сон обірвався, свідомість терміново увімкнулася. Він широко розплющив очі та завертів головою на всі боки.

Нічого не відбувалося. Купе досі стояло порожнім. За мереживними фіранками яскраво сяяло сонце. Ранок. Уже ранок?

Потяг не рухався. Ззовні за дверима не чути жодних звуків.

Данило відчинив хлипкі дверцята та виглянув у коридор.

Порожньо, двері інших купе широко відчинені, а пасажирів всередині не видно, вузький коридор теж безлюдний. Невже вони вже прибули до Одеси? Скільки ж він проспав? І чому його ніхто не жене з купе?

— Агов?!

Усі двері вагона розчинені навстіж, наче пропонують вимітатися геть. Данило схопив чорну валізу та хутко потяг її спорожнілим коридором, зістрибнув на платформу. Роззирнувся довкола.

Центральної будівлі вокзалу ніде не видно. В Одесі він бував часто по роботі, тому добре орієнтувався у місті. Може, потяг терміново спинили через якусь аварію? Чому ж тоді провідник його не попередив?

Данило оглянувся. Потяг стояв непорушно, наче якась примара, всі двері розчинені, проте ні тобі машиніста, ні пасажирів, ні провідників. Куди ж поділися всі люди? Попереду за платформою петляла стежка, встелена сірим туманом, а трохи далі завис великий межовий знак, ніби рекламне табло. Він то з'являвся, то зникав у сірій куряві.

— «Вітаємо у Дрімфог», — прочитав Данило. — Що це, в біса, таке? Що за назва? Я ж все ще в Україні?

Може, це нове якесь місто? Знову вирішили якусь радянщину хутко перейменувати?

Данило знову озирнувся в марній надії знайти бодай когось живого, щоби запитати. Та позаду височів сталевий потяг-привид, під ногами плутався туман, а попереду на нього чекав Дрімфог.

Данило зціпив зуби, схопив ручку валізи міцніше. «Ну грець з ним. Дрімфог так Дрімфог», — він покрокував до стежини та величезного знаку.

Людей він все-таки знайшов. Дрімфог виявився звичайним собі містечком, десь навіть схожим на центральний Львів (від чого утікав, туди й повернувся).

Містяни не звертали на чужинця жодної уваги, наче Данило був для них порожнім місцем. Тричі він намагався заговорити, спитати поради — і тричі люди мовчки оминали його, заклопотані власними справами, зариті у власні думки.

Ну і не треба! Він сам у всьому розбереться. Завжди так робив, завжди добивався всього сам. Данило зціпив зуби та закрокував швидше. Не потрібна йому допомога, ніхто йому не потрібен. Він швидко зорієнтувався, куди йти далі. Вулиці здавалися знайомими, навіть занадто, хоча назви мали дивні. Англомовні, але написані кирилицею: Соуллес, Дрімкреш, Деденд.

Цікаво було б поглянути на людину, що утнула з містом такий кепський жарт. Місцеві розмовляли українською, отже, його розуміли, проте вперто ігнорували.

Коли Данило звернув за ріг Ластхоуп, то побачив праворуч кав'ярню чи радше пекарню з великими теплими вітринами. Приємна музика лунала з чорних колонок, закріплених під самим козирком. Він зупинився.

Заглянувши усередину, відчув раптовий напад голоду. Шлунок завовтузився, загурчав, випрошуючи їжі. Може, варто й перепочити? Скільки він вже тиняється дивним містом, не маючи спочину? Дрімфогові було відверто начхати на гостя, що заблукав у його нетрях.

Данило вже був простяг руку, щоб штовхнути скляні двері, як раптом з-за рогу вискочила фігурка в чорному та на всій швидкості врізалась в нього.

— Гей! Що це ти робиш? Дивись, куди несешся!

Данило хитнувся до дверей, проте встояв на ногах. Тоненька фігурка налякано завмерла. З-під глибокого каптура вибилися довгі сплутані золоті пасма. Він зітхнув, в горлі аж клубок застряг. Дежавю?

— Вибачте, я вас не побачила, — тендітна рука стягла каптур, і на Данила поглянули смарагдові очі.

На мить хлопець втратив здатність розмовляти. Все знову повторилося точнісінько так, як три дні тому.

— Вам зле? Ви так зблідли.

Софія засунула золоті пасма за вуха, уважно до нього пригледілася.

Це була вона, жодних сумнівів. Чи тільки точна її копія? Ні, неможливо! Такі ж теплі очі, як в неї, така ж ніжна шкіра, така ж

тендітна постать.

Це безперечно була Софія, його Софійка. Данило важко зітхнув. Рука, що тримала валізу, затремтіла.

— Як... — він затнувся, ковтнув гіркий клубок. — Як ти тут опинилася? Невже знову втікла з лікарні?

— Пробачте? — дівчина розгублено похитала головою. — Не розумію, про що ви. Лікарня? Яка ще лікарня? Хіба ми з вами знайомі?

— Я... я, напевно, помилився, — Данило зітхнув. — Ви дуже схожі на мою подругу.

Дівчина всміхнулася.

— Он як?

Вона виглядала здоровою та повною життя, зовсім не такою була нині його Софійка. Бліда та змарніла. Він добре запам'ятав її землистого кольору обличчя, темні синці під зеленими очима, бліді вуста. Вона лежала нерухомо на лікарняному ліжку, під'єднана до писклявих апаратів та крапельниць, без яких ледь прожила три дні.

Коли він привіз її, змарнілу, ледь живу, лікарка просила його лишитися та дочекатися, коли Софія прокинеться від наркозу.

«Вона зрадіє, коли побачить когось з друзів. Знаєте, її вже рік ніхто не навідував. Софія завжди сама відтоді, як прокинулася від коми. Батьки лише сплячують за лікування, але до доньки не приходять».

«Напевно, у неї дуже заможні батьки. Вибачте, у мене теж є термінові справи. Я не можу лишитися», — Данило швидко закрокував до дверей.

Лікарка щось казала йому вслід, проте він принципово не оглядався. Нащо йому той клопіт?

— То як її звати?

Голос дівчини вирвав його зі спогадів.

— Вибачте?

— Вашу подругу, як її звати?

— Софія. Її звати Софія, — Данило зітхнув. Чомусь дивитися в яскраві зелені очі зараз було неприємно.

— Справді? — дівчина сплеснула руками, а Данило аж підскочив.
— Мене так само! Я теж Софія.

Вона засміялася весело та привітно, а у Данила сирітки побігли поза шкірою.

— А ви, напевно, не місцевий? Втомилися чи зголодніли?

Смарагдові очі дивно сяяли, а в погляді дівчини відчувалося щось неприродне. Данило не відповів, лише кивнув головою.

— Он як. То я можу вас пригостити! Ходімо до мене, я живу поряд. Батьків зараз немає вдома.

Данило плямкав губами, не маючи сил відмовити цим зеленим очам. Софія раптом схопила його за вільну руку.

— Мій будинок он там, на Лонлінесс, — вона вказала вліво. — Такий жовтенський, бачите?

За шістьма смугами широкої дороги, на протилежній стороні вулиці височів новенький будинок. Один з тих, що мав власні генератори та басейни на останньому поверсі. Схоже, ця Софія теж не бідувала.

— Бачите? Зовсім поруч. Зможете залишити речі, перепочити та поїсти трохи. Треба лише перейти дорогу.

Зелені очі засяяли ще яскравіше, кутики червоних вуст піднялися в усмішці.

— А ви хіба не боїтеся? — затинаючись, вимовив Данило, язик заплутався у роті. Йому закортіло втекти якнайдалі. Байдуже, хто ця дівчина. Байдуже, що вона схожа на його Софійку, наче сестра-близнючка. Треба вшиватися з цього дивного містечка, бігти до залізниці!

— Боюся? Вас?

Софія захихотіла, вчепилася в його руку тонкими, несподівано цупкими пальцями, гострі нігті боляче втиснулися в шкіру.

— Нащо мені вас боятися? Я ж бачу, що ви людина добра. Просто трохи загубилися.

Дівчина потягла його до широкої дороги. Лише вони наблизилися до зебри, як зелений чоловічок на світлофорі сповістив, що рух

пішоходам дозволено.

— Тут треба бути пильним, адже всяке трапляється в житті, — попередила Софія, але чомусь відпустила його спітнілу долоню.

Вона йшла майже поруч, відставала на пів кроку. Мащини, як і належало у такому випадку, зупинялися, пропускаючи їх. Начебто все було добре, проте дивне передчуття загострювалося. Щось мало статися, щось дуже погане, він це розумів.

Зелене світло світлофора замиготіло. Праворуч загуділи клаксони автівок. Які нетерплячі. Данило озирнувся вбік. Раптом Софія, що йшла ліворуч від нього, кудись поділася.

— Софі? — він розгублено сповільнився.

— Я тут, — прошепотіла дівчина. Вона стояла позаду нього, за його спиною, майже притискаючись своїм тендітним тілом. — Всяке може статися, Даниле.

Софія штовхнула його. Данило хитнувся вперед, примудрився втримати рівновагу. Він навіть встиг озирнутися на Софію, побачити, як радісно вона посміхається червоними вустами, як яскраво сяють зелені очі. А тоді його збила автівка.

Темрява відступала поступово та неохоче. Мозок, наче зламана машина, ніяк не хотів увімкнутися. Це страшенно дратувало.

Спочатку він сприймав реальність уривками, наче дурний сон.

Дорога. Кров. Багато крові. Вся смуга залита червоним, наче хтось перекинув тут фарбу. Це його кров. Біль. Страшений біль. Поламані руки та ноги. Розбиті ребра. Потроцнені кістки. Лікарня. Каталка. Багато білих людей — вони говорять до нього. Дзижчання машин. Яскраві вогні. Зелені очі.

«Ви ніколи не зможете ходити», — сповістив сумний голос лікарки в білому халаті.

Відчай. Знову вогні. Знову зелені очі.

Коли Данило нарешті прийшов до тями та цілком усвідомив, що відбувається, то пошкодував, що взагалі прокинувся.

«Сам винен. Треба було дивитися, куди йдеш!»

— Це якась помилка... Мене штовхнули, — пояснив він поліціянту. — Дівчина мене штовхнула. Дівчина! Це вона зі мною зробила!

Проте поліціант чомусь не слухав. Данило пояснював лікарям, що не місцевий, просив зателефонувати в страхову компанію, зателефонувати його батькам та друзям. Зателефонувати бодай комусь!

Щодня він прокидався в білій палаті в надії, що це сон. Та кожного дня опинявся в білій клітці, в нерухомому тілі.

«Це якась помилка, зі мною не могло такого статися!» — він плакав і кричав, поки не охрип. Ніхто не прийшов на ті крики. Його лишили помирати.

«Помилка, якась помилка».

Проте час минав, а Данило лишався в лікарні, прикутий до ліжка. Хтось невідомий сплачував його лікування, але навідувати його не приходив.

Дні перетворювалися на тижні. Тижні на місяці. Він лишався прикутим до ліжка та цілковито самотнім. Йому ніхто не зателефонував. Здавалося, що весь світ раптом забув про його існування. Нікому не було діла, що він десь зник. Жодного відвідувача за довгі та нудні місяці. Світ жив собі далі, а його покинув повільно помирати в білій клітці забуття.

«Сам винен. Треба дивитися, куди йдеш».

Невже колись у нього язик повернувся таке сказати? Данило вкотре заплакав. Щодня він пригадував розмову з лікаркою Софійки на тому далекому львівському вокзалі. Щодня йому хотілося померти від сорому, але він не помирав. Якою жорстокою людиною він був. І тепер це його персональне покарання за байдужість до близької людини, коханої людини. Його Карма. Його особистий Лімб.

Якось увечері білі двері відчинилися й до палати увійшла Софія.

— Тільки недовго, — попередила її лікарка. — Він досі слабкий після останньої операції. Йому треба спати.

— Звісно, я ненадовго, — Софія посміхнулася, заткнула волосся за вуха, рішуче підійшла до білого ліжка.

— Софіє?

— Ну привіт, Данчику. Як тобі тут живеться?

Вона посунула стільця та всілася, перекинувши ногу за ногу.

— Що, сумно, напевно? Сам-один, всіма забутий, стертий з життя. Де ж твої друзі та родина? Ой, пробач. Немає в тебе ні родини, ні справжніх друзів, бо ти сам так захотів. Нащо ж тобі той клопіт? Правда?

Її криваві уста розтяглися в зловісній посмішці, в зелених очах сяяв лихий вогник.

— Не кидай мене, будь ласка. Я не хочу залишатися сам, — пробелькотів Данило, заплакав. Було соромно плакати при ній, проте він не міг зупинитися. — Прощу, пробач мені. Пробач. Пробач, що лишив тебе саму. Я був тобі потрібен. Сказав, що люблю, і поїхав. Пробач. Краще б я не їхав. Я розумію. Я розумію. Я...

Її зелені очі сяяли яскравіше за ліхтарики. Бліде обличчя стало гострим та хижим.

— Розумієш, Данчику? Чесно розумієш? Невже втямив, як воно — чекати й не дочекатися?

Софія скочила на ноги, відкинула голову назад та зареготала. Від того злого звуку затряслися стіни та задзижчали вікна, а тоді захитався сам простір і реальність.

— Гаразд, певно, з тебе достатньо. У мене немає часу бавитися з кожним йолопом, що потрапляє до мене.

Ліжко зникло, палата розчинилася, і вони опинилися в порожнечі. Зелені очі досі яскраво сяяли над ним, та тепер крізь ці очі дивилася не Софія, а щось інше — велике, могутнє. Воно реготало над ним. Над його безпомічністю, його розкаянням, його самотністю.

— Запам'ятай це відчуття! — прогриміло одночасно звідусіль, голова затріщала від болю, здавалося, з ним говорило саме місто.

Прокляте місто Дрімфог.

— Запам'ятай назавжди!

Істота низько нахилилася над безпорадним тілом. Темрява і порожнеча проковтнули його цілком. А він, кволий та нерухомий, не мав сили навіть прикрити обличчя від загрозової багатоликої істоти.

— Це твоя карма!

Біль вирвав його зі сну. Наче хтось люто штовхнув в спину. Данило хитнувся вперед, ледь не впав на порожній столик.

— Що?

Він очманіло завертів головою на всі боки. По щоках стікали сльози, а серце рвалося в грудях.

— У вас все гаразд? — до купе заглянула провідниця в синій формі.

Данило розгублено закліпав очима, хутко стер сльози з вологих щік. Чому він плаче? Плаче та не може припинити плакати?

— Так, я просто... задрімав.

— Потяг скоро відбуває.

Провідниця пішла собі далі, лишила двері відчиненими. Відбуває. Серце стислося до сліз.

Данило потягся до вікна, розкрив фіранки. Тонка фігурка лікарки все ще чекала на платформі. Зелені, як у Софійки, очі уважно спостерігали за нічним експресом.

Він вскочив з полиці, схопив валізу та вилетів у коридор. Промчав повз купе гамірних студентів — вони досі планували маршрут майбутніх пригод. А Софія, вона там сама-одна, прикута до ліжка. І, можливо, вже ніколи не зможе отак поїхати навмання з друзями. Вона десь там, у холодному череві міста, чекає на нього, єдиного свого друга, після важкої операції.

— Пане, потяг зараз відбуває! — кричала йому вслід провідниця.

Данило лише відмахнувся, зіскочив на платформу та підбіг до лікарки.

— То вирішили дослухатися совісті? — вона зустріла його кивком голови та невеселою посмішкою. — Прокинулася людяність?

— Пробачте, не розумію, про що взагалі я думав! — Данило ще раз втер очі брудними долонями. — Мені так соромно, що я вам наговорив тих дурниць. Як вона? Чи їй краще? Поїдемо, поїдемо скоріше до лікарні. Я маю її побачити!

Коли білі двері тихенько прочинилися, Софія вже не спала. Побачивши, хто увійшов до палати, вона вскочила на ліжку.

— Даниле?

Швидко потерла очі. Може, їй просто мариться? Юнак тихенько зачинив двері та підійшов до ліжка, впав на коліно, схопив її руку.

— Мені так соромно, Софійко. Пробач мені, пробач.

Вона усміхнулася. В зелених очах заграли яскраві вогники.

— Все гаразд, адже ти прийшов мене навідати.

О, як же вона зраділа, що її бажання про вічний сон не здійснилося. Яке дурне то було бажання. От же він, Данило. Він не забув про неї, не викреслив зі свого життя, не обманув. Він — справжній її друг, а, можливо, не лише друг.

Ні-ні, не варто собі вигадувати наперед. Хай все вирішиться з часом. Та вона твердо була впевнена в одному: життя триває і для неї.

— Я більше не піду, — пообіцяв Данило, голос тремтів від хвилювання. — Ніколи.

РЕВЕРСИВНА НАУКА

Івасик Анатоль

— Це зараз я вже знаю, що реальність настільки ж нереальна, як отой міраж посеред розпеченої дороги: бо то є лише відображення, проекція істини на розжареному повітрі. Ця істина єдина для усіх, від найбільшої системи астероїдів у всесвіті, до найдрібнішої часточки яка формує атоми, але поряд з тим є ми — люди, де правда у кожного своя: бо вона є відображенням, проекцією істини.

Дівчина поглянула на адміністратора. Він поправив свій саткат¹ та, приязно усміхнувшись, долив їй зеленого чаю.

— Туман невдовзі розсіється, я відчуваю. Знаєш, мені буде дуже печально залишати це місце, я б воліла забрати спогади з собою також.

— Ти візьмеш щось набагато вагоміше, — відповів співрозмовник та сьорбнув з піали.

Я Марина, студентка Вінницького педину. Чому саме педину, запитаєте ви? Бо була досить лінивою, аби здати ЗНО на пристойний бал та вступити до академії мистецтв імені Чубинського, про яку мріяла змалечку. Цей життєвий урок мав би мене хоч чогось навчити, та ж ні! Навіть тут я примудрилась вилетіти з державного, але дякуючи корупційній складові та зв'язкам мого батька, мене перевели на контракт.

І ви скажете, скільки тобі ще треба набити гуль на лобі, щоб зрозуміти істину? Достобіса багато, бо й цього уроку виявилось недостатньо. Якимось чином у мене вийшло завалити іспити, не здавши їх навіть на довбаний трояк, і це в педині, куди набирають студентів по залишковому принципу. Мій тато вперше в житті пив валеріанку, матінка стояла поруч, біла мов крейда і чатувала його, щоб в разі чого стримати та дати мені можливість дременути геть, або викликати йому швидку. Він був мудрою людиною і лише промовив: «Маринко, доцю, бачить Бог, я докладав усіх можливих і неможливих зусиль, але видно таки щось проґавив. Раз вже така справа, збирай лахи та їдь додому, роботу прибиральницею чи касиром знайдеш, але грошей на Perezдачу я не дам, мама також не зможе їх виклянчити. Я все сказав».

І знаєте, що я зробила? Фиркнула, грюкнула дверима та поїхала назад до Вінниці. Але не для того, щоб засісти за книжку та набрати хоч мінімальний бал на додатковій сесії — ні. Моє его вимагало більшого, воно порадило мені, стати вебкам моделлю, назбирати грошей та купити іспит. Треба ж довести всім, що моя правда найправдивіша. Одна знайома давненько таким промишляла і казала, що в тому нема нічого зазорного, це просто шоу. Я повелась. Віка допомогла зареєструватись і стала, якби це його правильно назвати — ментором. Мої викрутаси в спідній білизні (це ж не шалавство якесь там) перед молодими дрочерами чи старими імпатентними пердунами

повнили рахунок на трохи токенів, але до омріяної суми цього було замало. Я запитала поради у свого коуча і Віка вивалила з шовкового мішечка інтимні іграшки, від яких у мене волосся стало дибки.

— Так, мала, а що ти хотіла? Треба спочатку набити підписоти, вразити їх чимось, а тоді вже бабосіки самі потечуть рікою.

Моє здоровецьке его раптом наштовхнулось на деякі перепони, а точніше моральні запобіжники, вклепані в довбешку титанічними зусиллями батьків. І отака вся збентежена я пішла до поки ще своєї кімнати. Вечір в білизні перед камерою, чергова чат-сесія зі збоченцями та малолітками, і раптом на моєму рахунку зарезервували суму з чотирма нулями.

Той вечір я провела в обіймах сумнівів, спокус та жадоби. Мої переговори з аватаром під вигадливим ніком ЛітлСофокл були чимось схожим на теревені Єви зі змієм поруч дерева пізнання. По-перше, він хотів за досить спокусливу плату отримати ажурні трусики, обов'язково одягнені зранку, а зняті перед приїздом, по-друге, я мала станцювати в білизні перед ним вживу. Голос розуму різко протестував, але він і, як всі інші мешканці моєї тонкої натури здались перед цею жирною пропозицією. Зранку я зв'язалась зі своїм адміном і той підтвердив, що така послуга існує, платформа сприяє в організації, але все ж не бере на себе ніякої відповідальності, окрім гарної комісії від клієнта.

Я переспала з тією інформацією, а зранку глянула на календар і здалась. Вовтузячись у ліжку, я думала, що маю просто станцювати за гроші. Тільки глядач буде сидіти навпроти мене, а не з того боку екрана. І оплата покриє половину від потрібної суми. Здалась, короче. День почався з душі і вибору трусиків (найкращі одягла, чорні, мереживні), а вечір — зборами й поїздкою на убері.

Клубний дім в Кореї², вміщав просторі апартаменти. На вході мене зустрів неофіційний працівник з мого сайту, дав вказівки та трохи часу підготуватись, а потім провів у напівтемний хол. Єдиний глядач сидів у дальньому куті, я не могла бачити його. Він попрохав, ні — наказав (його м'який баритон чомусь змушував коритись) покласти

пакунок на барну стійку. Увімкнулась легка музика, я мала б розпочати вихилитись, але натомість залякла, як статуя з білого мармуру. Він клацнув пальцями й за мить з'явився сутенер, тобто той помічник.

Молодий чоловік щось говорив про важливість цього клієнта, про мої зобов'язання, але ступор нікуди не зникав. Тоді він насипав собі на ніготь білий порошок і притис до моєї ніздрі. Я навіть не встигла зреагувати, вдихнула і голосно чхнула. Мене скоро відпустило, звідкись взявся кураж та сміливість. Танцювати почала, достобіса спокусливо, аж самій сподобалось, а той чоловік задовольняв свою хіть власноруч. Він справився досить швидко, а я лише виходила на оптимальні обороти. Мене гребло та плющило так сильно, що і кров з носа не особливо збентежила.

Уривчасто пам'ятаю, як той клятий пімп загорнув мене в куртку та впхнув до авта. А потім ліхтарі, чорні дерева, пільма... і я прокинулась.

Навкруги туман, навіть не туман а суцільне молоко, водія ніде нема. В горлянці пересохло мов у Сахарі, а ще клята спека прибивала, мабуть, бісів водій спеціально накрутив обігрів на максимум, примітивши мій наряд під пуховиком. Я вилізла назовні й ледь не зомліла — яскраво світило літнє сонечко, а той туман був зовсім не туманом, а лишень запотілим склом. Та це все дрібниці, вчора ввечері надворі була зима. Де довбаний, брудний, вінницький сніг?!

— Доброго ранку, панночко.

Я обернулась на звук і присіла, обхопивши живіт руками, завжди так роблю в моменти найвищої нервової напруги. Зі мною щойно привіталась біла панда одягнута в саткат та античну туніку з подільською вишивкою по краях.

— Ого вштирило, треба якось розчихлитись.

— Тобі зле? — приязно запитав звір.

— Згинь, мара-а!

— Та навіщо ж так репетувати, — панда скривив писок і почесав вухо лапою, — нікуди я не згину, заспокойся. На, випий, — він подав мені пластикову пляшку з водою.